

خبر

پور محمدی: عاملان اختلاس به دیگران اتهام می‌زنند

■ فارس: رئیس سازمان بازرسی کل کشور گفت: عدای از متخلفان در حال اتهام‌زنی به دیگران هستند تا به این وسیله فرافکنی کنند. حجت‌الاسلام مصطفی پورمحمدی در سخنان پیش از نمازجمعه ساری با اشاره به اینکه ملت ما نشان دادند که انسان‌های صبور و مقاومی هستند، افزود: وقتی در جامعه مطرح می‌شود که فلان تخلف و انحراف پیدا شده است، مردم انتظار دارند جلوی این حرکت‌ها گرفته و مقابله شود و مقام معظم رهبری هم در سخنانی تعبیر فرمودند: «که بر خورد بی‌رحمانه انجام نشود». وی با بیان اینکه وظیفه ما مسوولان است که مراقب خود و زیردستان‌مان باشیم، ادامه داد: فتنه، آزمایش، انحراف و لغزش متوجه همه است. بی‌انضباطی سبب شده عدای سوءاستفاده‌گرها به خود اجازه دهند این فسادهای بزرگ را به وجود بیاورند. وی افزود: اول باید تلاش کنیم اجازه تکرار این حوادث را ندهیم و راه جلوگیری، مراقبت و کنترل برنامه است. پورمحمدی با بیان اینکه مردم توقع دارند اجازه ندهیم فساد و خطا تولید شود، گفت در این پرونده برخی از مسوولان اعلام می‌کنند ما مطلع نبودیم، درست است که اینها را مجرم نمی‌دانیم اما بی‌تدبیر می‌دانیم که باید کنترل می‌کردند تا این اتفاق با این حجم و اندازه نیفتد. وی با اشاره به اینکه با فساد و تبانی زیاده به سادگی برخورد کرد، تصریح کرد: تخلف بزرگ بانکی که این روزها مطرح است مربوط به دو ماه قبل است و افرادی که این تخلف بزرگ را انجام دادند درصدد تالیس بانک بودند که سال گذشته شناسایی و بهار اسمال معرفی شدند. پورمحمدی با اشاره به اینکه دادستان کل در حال پیگیری این پرونده است، یادآور شد: با امثال این پرونده برخورد می‌شود. پورمحمدی خاطرنشان کرد: عدای از متخلفان در حال اتهام‌زنی به دیگران هستند تا به‌این وسیله فرافکنی کنند و نباید اجازه دهیم عدای سوءاستفاده‌گر هر کسی را متهم کنند.

دیپلماسی

دعوت احمدی‌نژاد از نخست‌وزیر هند

■ خبر آنلاین:اولین دیدار سران دو کشور ایران و هند پس از مدتی طولانی بر گزار شد. محمود احمدی‌نژاد و مانموهان سینگ با یکدیگر ملاقات کردند. رئیس‌جمهور ایران در این دیدار از نخست‌وزیر هند برای سفر به کشورمان دعوت کرد. رنجان ماتای، معاون وزیر امورخارجه هند در گفت‌وگو با خبرنگاران درباره این نشست گفت: این اولین دیدار سران دو کشور پس از مدتی طولانی بود و دو طرف به بررسی روابط دو جانبه پرداختند. پایگاه اینترنتی «هندوبیزنس» در این باره نوشت: اگر سینگ به ایران سفر کند، اولین سفر در سطح نخست‌وزیر به ایران پس از ۱۰۰سال خواهد بود. در سال ۲۰۰۱، بهاری واجپایی -نخست‌وزیر پیشین هند -به تهران سفر کرد. مانموهان سینگ دعوت برای سفر به ایران را پذیرفته است و پس از تعیین تاریخ به تهران سفر خواهد کرد. ایسنا در خبری نوشت: سران دو کشور در نشست با یکدیگر اوضاع افغانستان را نیز بررسی و درباره تحولات در غرب آسیا و شمال آفریقا تبادل نظر کردند. آنها همچنین توافق کردند به بررسی جنبش غیرمتمدها بپردازند که تهران ریاست بعدی آن را به عهده خواهد داشت.
معاون وزیر امور خارجه هند در پاسخ به این سوال که آیا نشست سینگ و احمدی‌نژاد تأثیری بر روابط امریکا و هند خواهد داشت؟ گفت که سران دو کشور بر موضوعات دو جانبه تمرکز کردند.

ویلیام هیگ در دیدار با صالحی:

لندن خواهان وجود مشکل دایمی در روابط با تهران نیست

■ فارس: وزیر امور خارجه انگلیس با بیان اینکه گفت‌وگو و همکاری سیاسی می‌تواند از سوءتفاهمات جلوگیری کرده و به در متقابل کمک کند، گفت: لندن خواهان وجود مشکل دایمی در روابط با تهران نیست. به گزارش اداره کل اطلاعات و مطبوعات وزارت امور خارجه، علی‌اکبر صالحی در حاشیه اجلاس مجمع عمومی سازمان ملل در نیویورک با همتای انگلیسی خود دیدار و درخصوص مسایل دوجانبه و موضوعات منطقه‌ای و بین‌المللی بحث و تبادل نظر کرد. صالحی در این دیدار با اشاره به تحولات جاری در منطقه، از استاندارد دوگانه و تناقضات رفتاری و سیاسی غرب در قبال این تحولات، قبل و پس از وقوع آنها انتقاد کرد. صالحی با اشاره به آمادگی جمهوری اسلامی ایران، انجام گفت‌وگو براساس احترام متقابل، صریح و منصفانه، موضوعاتی مانند افغانستان، مبارزه با موادمخدر و تروریسم را مصادیقی برای گفت‌وگو و همکاری دانست. وزیر امور خارجه کشورمان بر ضرورت رسیدگی، تعیین وضعیت و آزادی نصرت‌الله تاجیک سفیر اسبق ایران در اردن تأکید کرد. ویلیام هیگ، وزیر امور خارجه انگلیس نیز در این دیدار بر اهمیت همکاری بین ایران و انگلیس براساس احترام متقابل تأکید کرد و گفت: گرچه مشکلاتی بین دو طرف وجود دارد، اما زمینه‌هایی مانند مبارزه با موادمخدر و کمک به ثبات در افغانستان وجود دارد که دو طرف می‌توانند با یکدیگر همکاری کنند. وی تأکید کرد: گفت‌وگو و همکاری سیاسی می‌تواند از سوءتفاهمات جلوگیری کرده و به درک متقابل کمک کند. وزیر خارجه انگلیس با بیان اینکه ایران کشوری مهم در جهان و منطقه است و انگلیس این مساله را محترم می‌شمارد، تأکید کرد که ما خواهان وجود مشکل دایمی در روابط دو کشور نیستیم. وی با تشریح مواضع انگلیس درباره مساله هسته‌ای، تأکید کرد: در عین حال ما از حق ایران در توسعه و استفاده از انرژی هسته‌ای با اهداف صلح‌آمیز حمایت کرده و معتقدیم باید بر توسعه انرژی هسته‌ای با اهداف صلح‌آمیز کمک شود.

ادامه از صفحه اول

نظام از هویت ملی یک نظام نیست، بلکه مبنای دانشگاه را بر این اساس تنظیم کرده‌اند که دانشگاه مجمع اجتماع نخعیان کشور است پس این نخعیگان در ارتباط با مسایل مدیریت درون چه علمی‌اش و چه سازوکارهای فرهنگی- سیاسی‌شان می‌توانند خودشان تصمیم‌ساز باشند و در یک جاهایی تصمیم‌گیری کنند.

مثلا سبیل‌سب‌های درسی را هر دانشگاه خود دانشگاه تعیین کند یا در مورد انتخاب رئیس گروه، رئیس دانشکده، رئیس دانشگاه استقلال داشته باشد. اینها چند اصلی بود که ما در مورد فعالیت‌های دانشجویی به آنها اعتقاد داشتیم که اینها جمع‌آوری و سند شده، این سند توزیع شد و ما شاید بیش از ده‌ها جلسه سمینار در این زمینه با روسای دانشگاه‌ها داشتیم.

در واقع ما حاصل تلاش‌های ما این بود که از سال ۷۶ تا ۷۸ بیشترین تکرر و فعالیت‌های دانشجویی را شاهد بودیم. یعنی چیزی نزدیک به سه هزار و ۵۰۰ تشککل شکل گرفت که اصلا باورکردنی نبود. شوراهای صنفی شکل گرفت، کانون‌های مختلف فرهنگی مثل موسیقی، نهج‌الایلافه و قرآن شکل گرفت و انجمن‌های علمی ایجاد شد و البته در همین دو سال به شکل معناداری، بزه دانشجویی‌مان افت پیدا کرد، درگیری دانشجویان با مدیریت کمتر شد، دانشگاه فرصت بیشتری برای کارهای اساسی‌تر پیدا کرد و از طرف دیگر احساس شد در دانشگاه سروصدای زندگی وجود دارد.

■ شما از تنوع و تکرر فعالیت دانشجویی سخن گفتید و فعالیت‌هایی که برای بهبود فضای آن انجام دادید، اما در آن دوران به‌طور مشخص دانشجویان سیاسی اعضای انجمن‌های اسلامی هم از روزنه و فضایی که برای فعالیت‌هایشان وجود داشت، راضی نبودند؟

در یک ارزیابی آماری از انجمن‌های اسلامی و جریان‌های سیاسی دانشگاه از ابتدای انقلاب تا آن دورای که از اصلاحات رخ داده، این نشان داده می‌شد که آنها حداکثر ۱۰درصد بدنه دانشگاه را به خودشان اختصاص داده‌اند، هر چند که پژواک پیام‌هایشان بیشتر از این‌ها بود، اما بحثی که پیش می‌آمد، این بود که ما باید یا آن ۹۰ درصد را رها کنیم و بگوییم بروند سراغ زندگی خودشان یا اینکه این تنوع و تکرر را به رسمیت بشناسیم. سوال انجمن‌های اسلامی این بود که شما دانشگاه را می‌خواهید غیرسیاسی بکنید، اما حرف ما هم این بود که اگر به این جمعیت توجه نکنیم تنها ۱۵-۱۰درصدش با ما کار می‌کنند و بقیه‌شان دنبال زندگی خودشان می‌روند. چرا نباید برای این‌ها بهتر لازم فراهم کنیم؟

■ این یک بحث است، اما بحث دیگر این‌س بود که اوایل دوران اصلاحات نگاه بر این پایه بود که قرار است فعالیت دانشجویی نهادینه نشود؛ اما چندی بعد گویا فضا به سمتی رفت که انگار وزارت علوم سعی داشت رفتارهای دانشجویی را نهادینه کند و فعالیت‌های سیاسی دانشجویان را بنیاده نمی‌شد. دانشجویان بازداشت می‌شدند و برخورد‌های تندی را شاهد بودند و تا سال ۷۸ جنبش دانشجویی به شدت افول کرد؟

الان که به آن زمان نگاه می‌کنم این اشکال را بهتر می‌توان دید، اما وقتی ما در موضع حاکمیت قرار می‌گیریم، حاکمیت نمی‌تواند خودش اپوزیسیون باشد. یعنی مطلق حاکمیت همین است و شما نمی‌توانید رئیس‌جمهور شوید و هم‌زمان اپوزیسیون هم شوید. طبیعی است که مدل‌ها و برنامه‌ها باید به گونه‌ای باشند که جامعه مدنی و اعتراض‌های مدنی را به رسمیت بشناسد. آن را باید برپید در سازوکارهایی که بتوانید از آن دفاع حقوقی بکنید که کجا این سازوکارها بیاید و خدایی ناکرده این حاکمیت ناقض حقوق شهروندی آدم‌ها نشود. در قضیه کوی دانشگاه قبل از اینکه هر چیزی ایجاد شود، یک شوک ایجاد شد. ما شاید نوعی خام‌خیالی داشتیم، یعنی فکر می‌کردیم اصلاحات با این همه عظمت و گستردگی رخ داده است و اساس آن هم دفاع از هویت ملی و تکمیل انقلاب است؛ بنابراین با توجه به بزرگی این تغییر همه به کمک‌مان می‌آیند. بنابراین آن دوره شوک سنگین بر فضای دانشگاه و وزارت علوم وارد شد و نگذاشتند آن نظم سال‌های ۷۶ تا ۷۸ ادامه پیدا کند که اگر ادامه پیدا می‌کرد جنبش دانشجویی سر جای خودش بود. ولی با این حال ما جنبش دانشجویی را محدود نکردیم. گفتیم دیگران هم بیایند وسط میدان. در آیین‌نامه فعالیت‌های دانشجویی که ما تدوین کردیم اصل بر این بود که این بخش از کار نباید ضعیف شود و باید بهتر شود. اگرچه شورای انقلاب فرهنگی در مرحله تصویب آن را خیلی تغییر داد. اما با این حال آن شوک باز هم فضایی دوقطبی ایجاد کرد. بعد از آن شوک سعی کردیم فضا را آرام کنیم. در واقع از حادثه کوی دانشگاه به بعد ما آنومیک شدیم؛ یعنی دیگر دانشجو به ما اعتماد نداشت. در نتیجه آن روند طبیعی عدای، مسالمت‌آمیز و خوش‌یمنی که داشت رخ می‌داد تبدیل شد به قاعده لـج و بعد از آن هم به افتراق‌یافتگی و به‌هم تنیدگی رسید. چون دانشجو می‌خواست کمتر هزینه دهد در نتیجه در قالب مثلاً شورای صنفی و... فعالیت می‌کرد و واقعا مثل کلافی شد که در آن تپه‌گیری کرده بود و درآوردنش خیلی سخت بود. هرچند ناگفته نباید گذاشت که در آن دوره ما همه سعی‌مان را برای بچه‌ها انجام می‌دادیم و به دادگاه‌ها و نهادهای مربوطه می‌رفتم اما خب گاهی تالان‌های ما فایده‌ای نداشت، قوه‌قضاییه مستقل بود. حتی در دوره ما اگر بررسی کنید غالب احکام کمیته انضباطی مربوط به کارهای خلاف معمول (مثل دزدی و...) بود که برخی دانشجویان انجام می‌دادند نه فعالیت‌های سیاسی‌شان.

■ به این ترتیب در مجموع چه اشکالاتی به فعالیت‌ها و اقداماتی که در آن دوره می‌کردید وارد می‌دانید؟

وقتی به آن دوره نگاه می‌کنم ناپختگی‌ها و خام‌گرایی‌هایی را در آن می‌بینم. ما در بعضی زمینه‌ها سساده‌انگاری‌هایی را داشتیم، مثلا ما فکر می‌کردیم اگر آیین‌نامه تهیه کنیم، حمایت بکنیم، فعالیت‌ها هم شکل می‌گیرد ولی در عمل دیدیم که این طور نمی‌شود؛ چراکه امکانات دانشگاه محدود است، فعالیت‌ها بسیار متکثر است و در این افزایش انتظارات

سیاست

غلامرضا ظریفیان، معاون دانشجویی وزارت علوم دوره اصلاحات در گفت‌وگو با «شرق»:

دانشگاه را نمی‌توان با بخشنامه اداره کرد

عکس: آرشین مهر، شرق

هر کس که فعالیت سیاسی بکند، به این گستردگی نبود و بعد هم متولی این کار آموزش عالی نبود. در بحث بازنشتگی اساتید هم میان ماه من تا ماه گردون تفاوت از زمین تا آسمان است. در همه جای دنیا بین فعالیت‌های علمی یک استاد و ارزیابی‌های عملی و پایداری‌اش نسبت مشخصی وجود دارد. یعنی می‌گویند اسنادی که سه‌سال ارزیابی‌اش پایین است، حق ندارد در دانشگاه تدریس کند.

در واقع آنچه که در دوره اصلاحات رخ داد، ساماندهی همین بخش بود. یعنی اگر کسی ۳۰سال کار کرده و در ارزیابی‌های علمی‌اش هنوز نتوانسته چهار مقاله ارایه دهد، بازنشته خواهد شد. در عین حال در مورد اساتید بالای ۶۰سال، هم گفته شد که اگر دانشگاه با هر دلیلی خواست فعالیت با آنها را ادامه دهد، یک قرارداد با آنها ببندد، حقوق آنها را بدهد و ارتباطش را هم با آنها قطع نکند. خب این کجا و آن بازنشتگی که در عرصه سیاست رخ می‌دهد، کجا؟ آدم‌هایی هستند که بالای ۴۵سال سابقه دارند و ضعف شدید علمی دارند، می‌مانند و آنها که با سابقه درخشان علمی هستند بازنشته می‌شوند. شما مگر می‌توانید بدون ارزیابی علمی یک اسنادی را بگذارید تا ابد تدریس کند؟ این ظلم به دانشجو و ظلم به علم است. اما خب این هم که کسانی مثل دکتر ستاری فر که نوسنده برنامه چهارم توسعه است را به خاطر نداشتن مقاله علمی بازنشته کنیم، غیرقابل قبول است. از یک طرف اساتید خوب را بازنشته می‌کنیم و از طرف دیگر ظرفیت‌های کارشناسی ارشد و دکترا را افزایش می‌دهند خب این حاصلی جز رکود علمی نخواهد داشت.

می‌گویید؟

نکته اولی که باید به آن اشاره کنم، بازگشت به سیاست تمرکزگراست. در حالی که اگرچه سیاست‌گذاری واحد است ولی اجرا باید به شدت متکثر و متنوع باشد. پس از آن می‌توان از نگاه تمرکزگرا و توجه صرف به ظواهر و توجه به درصدی از جامعه دانشگاهی و برخورد سیاسی با فضای آموزشی را هم نام برد. در بخش‌های دیگر تمامی آن چارچوب‌هایی که تدوین شد و بخشی از آن تصویب شده بود حذف شد، یعنی در واقع این بخش که توسعه کشور با شاخص دانایی بتواند حرکت کند و برنامه‌ریزی شود تقریبا حذف شد. یعنی نقش محوری آموزش عالی در تدوین شاخص‌ها و در عین حال در توزیع حتی اعتبارات بر رئیس‌جمهور شوید و هم‌زمان اپوزیسیون هم شوید. طبیعی است که مدل‌ها و برنامه‌ها باید به گونه‌ای باشند که جامعه مدنی و اعتراض‌های مدنی را به رسمیت بشناسد. آن را باید برپید در سازوکارهایی که بتوانید از آن دفاع حقوقی بکنید که کجا این سازوکارها بیاید و خدایی ناکرده این حاکمیت ناقض حقوق شهروندی آدم‌ها نشود. در قضیه کوی دانشگاه قبل از اینکه هر چیزی ایجاد شود، یک شوک ایجاد شد. ما شاید نوعی خام‌خیالی داشتیم، یعنی فکر می‌کردیم اصلاحات با این همه عظمت و گستردگی رخ داده است و اساس آن هم دفاع از هویت ملی و تکمیل انقلاب است؛ بنابراین با توجه به بزرگی این تغییر همه به کمک‌مان می‌آیند. بنابراین آن دوره شوک سنگین بر فضای دانشگاه و وزارت علوم وارد شد و نگذاشتند آن نظم سال‌های ۷۶ تا ۷۸ ادامه پیدا کند که اگر ادامه پیدا می‌کرد جنبش دانشجویی سر جای خودش بود. ولی با این حال ما جنبش دانشجویی را محدود نکردیم. گفتیم دیگران هم بیایند وسط میدان. در آیین‌نامه فعالیت‌های دانشجویی که ما تدوین کردیم اصل بر این بود که این بخش از کار نباید ضعیف شود و باید بهتر شود. اگرچه شورای انقلاب فرهنگی در مرحله تصویب آن را خیلی تغییر داد. اما با این حال آن شوک باز هم فضایی دوقطبی ایجاد کرد. بعد از آن شوک سعی کردیم فضا را آرام کنیم. در واقع از حادثه کوی دانشگاه به بعد ما آنومیک شدیم؛ یعنی دیگر دانشجو به ما اعتماد نداشت. در نتیجه آن روند طبیعی عدای، مسالمت‌آمیز و خوش‌یمنی که داشت رخ می‌داد تبدیل شد به قاعده لـج و بعد از آن هم به افتراق‌یافتگی و به‌هم تنیدگی رسید. چون دانشجو می‌خواست کمتر هزینه دهد در نتیجه در قالب مثلاً شورای صنفی و... فعالیت می‌کرد و واقعا مثل کلافی شد که در آن تپه‌گیری کرده بود و درآوردنش خیلی سخت بود. هرچند ناگفته نباید گذاشت که در آن دوره ما همه سعی‌مان را برای بچه‌ها انجام می‌دادیم و به دادگاه‌ها و نهادهای مربوطه می‌رفتم اما خب گاهی تالان‌های ما فایده‌ای نداشت، قوه‌قضاییه مستقل بود. حتی در دوره ما اگر بررسی کنید غالب احکام کمیته انضباطی مربوط به کارهای خلاف معمول (مثل دزدی و...) بود که برخی دانشجویان انجام می‌دادند نه فعالیت‌های سیاسی‌شان.

■ به این ترتیب در مجموع چه اشکالاتی به فعالیت‌ها و اقداماتی که در آن دوره می‌کردید وارد می‌دانید؟

وقتی به آن دوره نگاه می‌کنم ناپختگی‌ها و خام‌گرایی‌هایی را در آن می‌بینم. ما در بعضی زمینه‌ها ساده‌انگاری‌هایی را داشتیم، مثلا ما فکر می‌کردیم اگر آیین‌نامه تهیه کنیم، حمایت بکنیم، فعالیت‌ها هم شکل می‌گیرد ولی در عمل دیدیم که این طور نمی‌شود؛ چراکه امکانات دانشگاه محدود است، فعالیت‌ها بسیار متکثر است و در این افزایش انتظارات

اخبار

اخبار شرق ۸۸۶۵۴۳۹۰

■ **سود** سپرده‌های بلندمدت را افزایش دهند: برخی‌ها به علت کپولت سن مبلغی از اندوخته‌هایشان را به بانک‌ها سپرده‌اند که هر ماه سود آن را به مشکلات اقتصادی‌شان برزنند. متأسفانه سودهای در نظر گرفته پایین است و کفاف مخارج آنها را نمی‌دهد. ضرورت دارد در نحوه پرداخت سود بانکی به سپرده‌گذاران بلندمدت تجدیدنظر شود.

■ **اجحاف به مسافران شرکت واحد:** رانندگان اتوبوس‌های بی‌آرتی- که قبلا یک قطعه بلیت ۲۰تومانی از مسافران می‌گرفتند، برخی مسیرها را به ۱۵۰ تومان افزایش داده‌اند که اجحاف آشکار به مسافران است. شرکت واحد بهتر است برای جبران اجحاف ایجاد شده تریبی دهد تا حداقل از مسافرانی که قصد دارند بعد از چند ایستگاه از اتوبوس پیاده شوند، کرایه کمتری از کارت بلیت آنان کسر شود.

■ **سوغات:** هر شهر سوغات مخصوص خود را دارد و دوستان و آشنایان وقتی متوجه می‌شوند یکی از بستگان به مسافرت رفته از او انتظار دارند برایشان سوغاتی بیاورد اما نمی‌دانند که گرانی و مشکلات اقتصادی مانع انجام این کار می‌شود. آیا بهتر نیست از دوستان و بستگان خود چنین انتظاری نداشته باشیم تا آنان مجبور نباشند در این گرانی از خرج راه خود برای سوغاتی بزنند؟

■ **فرهنگ رانندگی:** برخی از رانندگان به تابلوهای نصب‌شده در معابر توجهی ندارند و برای پیشگیری از حوادث ناگوار رانندگی، پای مبارک را از پدال گاز برمی‌دارند. یا هنگام رانندگی از تلفن همراه استفاده می‌کنند، رسیدگی به این مسایل نیاز به فرهنگ‌سازی دارد.

■ **آلبیوم:**در برخی مناطق فروشندگان میوه و تره‌بار لیموهارا در همان‌جا آلبگیری و به مشتریان می‌فروشند. آیا عرضه آلبیوم با این روش غیربهداشتی نباید مورد توجه و رسیدگی مسوولان مربوطه قرار گیرد؟ با توجه به اینکه ناخواسته اندکی از عصاره پوست این میوه نیز با آبش چکانده می‌شود، پیش از آلبگیری با صابون مایع شست‌وشو می‌شوند؟ همه می‌دانیم که همه مرکبات از جمله میوه تا به دست ما برسد بارها سمپاشی شده و منذهای پوستش پر از سم است! مسوولان برای رسیدگی به این موضوع به بازار دوم نازی‌آباد و خیابان خورشید، مقابل ایستگاه مترو شهدا مراجعه کنند، بی به این واقعیت‌ها خواهند برد.

رضا فیضی از تهران

با دستانی توانمند، دلی پر امید و اندیشه ای خلاق

ساختیم آنچه را که مردم میهنمان به آن افتخار کنند.

آریان فولاد

تولیدکننده انواع مقاطع تیر آهن ،ریل، نبشی، ناودانی و میلگرد

www.ArianSteel.com

مدیریت فروش: ۰۲۱-۶۴۶۵